

Protokoll fört vid enskild föredragning

Regeringskansliet

Enheten för rättsliga och internationella frågor, Rk1a

Beslutande

Vicelantråd

Harry Jansson

Föredragande

Jurist

Adrian Jansson

Justerat

Omedelbart

Nr42

Högsta förvaltningsdomstolens begäran
om yttrande med anledning av besvär.

ÅLR 2021/8421

207 Rk1a

Beslut

Landskapsregeringen beslöt avge yttrande enligt bilaga 1.

Hänvisning
Dnr 1018/03.04.04.04.08/2022

Högsta förvaltningsdomstolen
PB 180
FIN-00131 Helsingfors

HFD:s begäran av den 1.3.2023 om utlåtande och
översändning av handlingar

korkein.hallinto-oikeus@oikeus.fi

Kontaktperson
Adrian Jansson

Ärende

Utlåtande med anledning av besvär

Ändringssökande

Överklagat beslut

Ålands landskapsregerings beslut 3.3.2022, ÅLR 2021/8421, nr 188 Rk1a gällande ansökan om jordförvärvstillstånd för en kvotdel om ½ av fastigheten Villa Kristiina och en kvotdel om ½ av ett outbrutet område av fastigheten Ramsö Syd i Brändö kommun.

Besvärsyrkande

Till HFD:s begäran om utlåtande och översändning av handlingar av den 1 mars har bifogats ett besvär, i vilket ändringssökanden yrkar att HFD beslutar

- 1) att kräva att landskapsregeringen upphäver sitt beslut av den 3.3.2022 att avslå ändringssökandens ansökan om jordförvärvstillstånd,
- 2) att i ett nytt beslut bevilja ändringssökanden det jordförvärvstillstånd ändringssökanden ansökte om den 2.10.2021 och hade rätt till,
- 3) att avkräva landskapsregeringen att generellt behandla parallella sökande, den ena via hembygdsrätt och den andra via jordförvärvstillstånd likartat och att sluta med diskriminering av dylika sökande,
- 4) att utan dröjsmål meddela landskapsregeringen om verkställighetsförbud av avslaget tills ärendet är avgjort, samt
- 5) att inte allra minst, generellt, kräva av landskapsregeringen att i alla individers rättigheters och skyldigheters inför självstyrelselagen basera sina beslut på lag.

Grunder för besvärsyrkande

Ändringssökanden anser att beslutet strider mot 2 § 3 mom. Finlands grundlag och 21 § självstyrelselagen eftersom beslutet baserats på landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd (2003:70) och inte på lag. Ändringssökanden anser även att beslutet

strider mot 6 § Finlands grundlag eftersom ändringssökanden som inte har hembygdsrätt men som varit bosatt mer än fem år i landskapet har behandlats annorlunda än sin maka som har hembygdsrätt, och mot 20 § förvaltningslagen för Åland eftersom det har tagit längre än tre månader för landskapsregeringen att avgöra ärendet.

Bemötande

Landskapsregeringen anser att besvären ska förkastas som ogrundade.

Landskapsregeringen anser att det oberoende av utgången i ärendet inte finns skäl att tillerkänna ändringssökanden ersättning för rättegångskostnaderna.

Grunder för bemötande

1. Bakgrund

Ansökan avsåg en kvotdel om $\frac{1}{2}$ av fastigheten Villa Kristiina RNR 4:14 (35-405-4-14) och en kvotdel om $\frac{1}{2}$ av ett outbrutet område om ca 1,2 ha av fastigheten Ramsö Syd RNR 4:10 (35-405-4-10) i Brändö kommun. Fastigheten Villa Kristiina är 1,101 ha och är bebyggd med strandbastu, lager och biltak. Fastigheten gränsar till vatten och till fastigheten hör inte andelar i samfällda jord- eller vattenområden. Fastigheten Ramsö Syd är totalt 2,13 ha och är obebyggd. Det markområde av fastigheten Ramsö Syd som var föremål för ansökan gränsar till vatten och till fastigheten hör andelar i samfällda jord- och vattenområden. Fastigheterna är belägna inom detaljplanerat område.

Sökanden och sökandens maka har undertecknat ett föravtal gällande fastigheten Villa Kristiina den 26 mars 2015 och ett föravtal gällande det outbrutna området av fastigheten Ramsö Syd den 12 december 2016. Av föravtalen framgick att köpesumman var 51 380 euro för fastigheten Villa Kristiina och 15 500 euro för det outbrutna området av fastigheten Ramsö Syd. Vidare framgick att köparna vid undertecknandet av föravtalen erlade säljaren den köpesumma som föravtalet är utställt på i och med att köparna exklusivt fått förvalta köpeobjekten under föravtalen, samt att köparna fått full och exklusiv förvaltningsrätt till köpeobjekten under föravtalen. Av föravtalet för fastigheten Villa Kristiina framgick även att säljaren gett en riktad inteckning i fastigheten åt köparna på köpesumman och att köparen vid köpavslut skulle återbörda denna pant. Vidare framgick av föravtalen att parterna förband sig att ingå slutligt köp när köparen erhållit hembygdsrätt eller annars efter att landskapsregeringens tillstånd att förvärva köpeobjektet erhållits samt att parterna har kommit överens om att avtalen är bindande för parterna i sju år för Villa Kristiina och i fem år för det outbrutna området av fastigheten Ramsö Syd och att fastighetsköpen skall slutas senast inom samma tid. Av föravtalet för fastigheten Villa Kristiina framgick att det till köpeobjektet medföljde andel i samfällda områden i enlighet med jordareal och rätt till fiske för husbehov på stomfastighetens fiskevatten.

Avsikten med förvärvet var fast bosättning. Sökanden har inte innehaft hembygdsrätt men är bosatt i landskapet sedan den 1 november 2015. Sökanden och sökandens maka har beviljats jordförvärvstillstånd för ett outbrutet område om 3 990 m² av fastigheten Villa Kristiina (beslut nr 151 Rk1a, 10.3.2015, ÅLR 2015/1259). Sökanden och sökandens maka erhöll lagfart på det outbrutna området den 31 mars 2015 och området bildades därefter till fastigheten Villa Svan RNr 4:20 (35-405-4-20). Fastigheten Villa Kristiina som var föremål för den aktuella ansökan omgärdar fastigheten Villa Svan från alla sidor. Sökandens maka har hembygdsrätt.

Brändö kommun beslöt den 17 oktober 2021 att förorda sökandens ansökan om rätt att förvärva och besitta fast egendom.

Landskapsregeringen avlog ansökan enligt de grunder som framgår ur beslutet av den 3.3.2022.

II. Grunderna för avslaget

Landskapsregeringen prövade ansökan mot 4 § landskapsförordningen (2003:70) om jordförvärvstillstånd vilken är den punkt som beskriver när jordförvärvstillstånd ska beviljas, om det inte föreligger särskilda skäl däremot, för personer som har varit bosatta i landskapet sedan minst fem år tillbaka. Landskapsregeringen konstaterade att sökanden visserligen uppfyller kravet om fem års bosättning i landskapet i dagsläget, men gjorde inte det när föravtalen undertecknades den 26 mars 2015 respektive den 12 december 2016. Landskapsregeringen konstaterade vidare att besittningsrätten enligt skrivningen i föravtalen har övergått till sökanden och sökandens maka redan vid undertecknandet av föravtalen. Landskapsregeringen ansåg att det förelåg särskilda skäl mot att bevilja tillstånd, trots att villkoret i 4 § 2 mom. 6 punkten landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd uppfylldes. Orsakerna till det redogörs för nedan.

Landskapsregeringen konstaterade att om landskapsregeringen enbart skulle bedöma huruvida kravet i 4 § 2 mom. 6 punkten landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd är uppfyllt vid den tidpunkt som landskapsregeringen får in ansökan om jordförvärvstillstånd skulle hela syftet med jordförvärvslagstiftningen urholkas. En sådan tolkning skulle innebära att det skulle vara möjligt för personer som ännu inte har varit bosatta i landskapet i fem år att förvärva eller besitta fastigheter som de har rätt till först när de har varit bosatta i landskapet i minst fem år om de väntar med att lämna in ansökan om jordförvärvstillstånd tills bosättningstiden uppfylls. Enligt 4 § 1 mom. jordförvärvslagen (1975:7) för Åland ska tillstånd sökas inom tre månader från det att överlåtelsehandlingen undertecknades. Det skulle således i vissa fall löna sig att inte lämna in ansökan om jordförvärvstillstånd inom den tid som ansökan enligt lagstiftningen måste lämnas in.

Landskapsregeringen konstaterade att sökanden den 10 mars 2015 beviljades jordförvärvstillstånd (beslut nr 151 Rk1a, 10.3.2015, ÅLR 2015/1259) för ett outbrutet

område om 3 990 m² av fastigheten Villa Kristiina. Det outbrutna området har därefter bildats till fastigheten Villa Svan. Sökanden har den 26 mars 2015 respektive den 12 december 2016 undertecknat föravtal gällande de nu aktuella markområdena som omgärdar fastigheten Villa Svan från alla sidor. Landskapsregeringen ansåg att syftet med konstruktionen i förevarande fall, dvs att i föravtalet avtala om att köparna vid undertecknandet av föravtalen erlägger säljaren den köpesumma som föravtalet är utställt på och att köparna får full och exklusiv förvaltningsrätt till köpeobjekten under föravtalen samt att parterna förbinder sig att ingå slutligt köp när köparen erhållit hembygdsrätt eller jordförvärvstillstånd, förefaller vara att kringgå begränsningarna i jordförvärvslagstiftningen. Syftet förefaller ha varit att minska storleken på det outbrutna området av fastigheten Villa Kristiina som sökanden förvärvade år 2015 så att det understiger maxgränsen på 4 000 m² fastän sökanden samtidigt förefaller ha betalat för och erhållit besittningsrätt till hela fastigheten samt senare även förefaller ha betalat för och erhållit besittningsrätt till det outbrutna området av fastigheten Ramsö Syd som tillsammans vida överstiger den maxgräns om 4 000 m² som lagstiftaren ansett vara skälig för fast boende. Landskapsregeringen ansåg således att konstruktionen i sin helhet har utgjort ett kringgående av arealbegränsningarna i jordförvärvslagstiftningen. Sökanden har långt innan sökanden varit bosatt i landskapet i fem år erhållit besittningsrätt till de aktuella markområdena som sökanden har haft rätt att förvärva och besitta först då sökanden har bott i landskapet i minst fem år. Landskapsregeringen konstaterade att om landskapsregeringen skulle bevilja jordförvärvstillstånd i föreliggande fall enbart på den grunden att sökanden i dagsläget har varit bosatt i landskapet längre tid än fem år skulle det leda till ett system där personer utan hembygdsrätt genom föravtal kan besitta markområden långt innan de egentligen har rätt att förvärva och besitta dem.

Landskapsregeringen redogjorde även för att landskapsregeringen i ett flertal tidigare beslut ansett att det föreligger sådana särskilda skäl mot att bevilja jordförvärvstillstånd som framgår av 4 § 2 mom. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd då det förefaller ha gjorts olika konstruktioner med syfte att kringgå begränsningarna i jordförvärvslagstiftningen (jmf beslut 5.2.2019, ÅLR 2018/6324, nr 70 Rk1a; beslut 11.12.2018, ÅLR 2018/6930, nr 866 Rk1a; beslut 11.12.2018, ÅLR 2018/8065, nr 868 Rk1a och beslut 16.1.2018, ÅLR 2017/6136, nr 68 Rk1a). Landskapsregeringen konstaterade även att högsta förvaltningsdomstolen i ett tidigare ärende har upprätthållit ett avslag som gavs på den grunden att sökanden inte uppfyllde kriterierna i 4 § 2 mom. 6 punkten landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd då sökanden förvärvade markområdet (beslut nr 232 Rk1a, 8.4.2020, ÅLR 2019/6114 samt HFD:s beslut H4518/2021, 14.12.2021, dnr 20545/03.04.04.08/2020).

Med beaktande av ovanstående bedömde landskapsregeringen att det i detta fall, trots att villkoret i 4 § 2 mom. 6 punkten landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd uppfylls, förelåg sådana särskilda skäl mot att bevilja jordförvärvstillstånd som framgår av

4 § 2 mom. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd, och att punkten därigenom inte kunde läggas till grund för ett beviljande av jordförvärvstillstånd.

Eftersom ingen annan av de punkter som framgår av 4 § 2 mom. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd var tillämpliga i detta fall prövade landskapsregeringen ansökan enligt 12 § landskapslagen (2003:68) om jordförvärvsrätt och jordförvärvstillstånd.

Landskapsregeringen konstaterade att flera av de omständigheter som landskapsregeringen bland annat ska beakta vid prövningen enligt 12 § landskapslagen om jordförvärvsrätt och jordförvärvstillstånd visserligen i princip talade för ett beviljande av tillstånd. Landskapsregeringen konstaterade emellertid att de skäl som talar emot ett beviljande av tillstånd utgjorde så betydande skäl att det inte vore ändamålsenligt att bevilja tillstånd i detta fall. Sökanden har långt innan sökanden uppnådde fem års bosättning i landskapet erhållit besittningsrätt till markområden som vida överstiger den maxgräns om 4 000 m² som lagstiftaren ansett vara skälig för fast boende. Enligt framställningen (nr 20/2001–2002) till landskapslagen om jordförvärvsrätt och jordförvärvstillstånd grundar sig begränsningen om 4 000 m² för fast boende på att det inte är meningen att markområdet ska vara så stort att det kan styckas.

Landskapsregeringen motiverade vidare sitt beslut med att syftet med jordförvärvslagstiftningen är att behålla jordegendomen på Åland i den åländska befolkningens händer och att ett beviljande av tillstånd i föreliggande fall skulle undergräva jordförvärvslagstiftningens syfte. Om ansökningar av det här slaget skulle beviljas, anser landskapsregeringen att syftet med jordförvärvslagstiftningen skulle urholkas eftersom konsekvensen blir att personer som saknar hembygdsrätt och inte heller har varit bosatta i landskapet sedan minst fem år tillbaka i praktiken skulle kunna förvärva fastigheter som de inte har rätt till redan långt innan villkoret om fem års bosättningstid i landskapet uppfylls.

Landskapsregeringen konstaterade även att landskapsregeringen inte hade kännedom om sökandens avsikt att upprätta de aktuella föravtalen då sökanden den 10 mars 2015 beviljades tillstånd för det outbrutna område som senare bildats till fastigheten Villa Svan. Landskapsregeringen har inte beviljat tillstånd i tidigare fall då det funnits föravtal för intilliggande mark och sökanden redan har betalat för i princip hela marken (beslut 11.12.2018, ÅLR 2018/6930, nr 866 Rk1a och beslut 11.12.2018, ÅLR 2018/8065, nr 868 Rk1a). Landskapsregeringen ansåg att konstruktionen i detta fall i sin helhet har utgjort ett kringgående av arealbegränsningarna i jordförvärvslagstiftningen och konstaterade att den tidigare ansökan inte hade beviljats om landskapsregeringen då beslutet fattades hade haft kännedom om sökandens avsikt att upprätta föravtalen. Eftersom landskapsregeringen innan tillståndet beviljades inte hade begärt in utredning om eventuella föravtal ansåg landskapsregeringen dock att det i detta fall inte kunde vidtas några åtgärder angående det tidigare beslutet.

Med beaktande av ovanstående ansåg landskapsregeringen inom ramen för sin prövningsrätt att det inte var ändamålsenligt att bevilja tillstånd i detta fall och avlog därför ansökan.

III. Påståendet att landskapsregeringen kontinuerligt bryter mot Finlands grundlag och självstyrelselagen

Ändringssökanden uppger att så gott som alla beslut om jordförvärvstillstånd fattade sedan år 2004 bygger på landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd och inte på lag. Ändringssökanden anser att landskapsregeringen enligt 2 § 3 mom. Finlands grundlag och 21 § självstyrelselagen inte kan och inte får hänvisa till en förordning i ett beslut om jordförvärvstillstånd.

Av 2 § 3 mom. Finlands grundlag framgår att all utövning av offentlig makt skall bygga på lag. I all offentlig verksamhet skall lag noggrant iakttas. Av 21 § 1 mom. självstyrelselagen framgår att landskapsregeringen med stöd av ett bemyndigande i landskapslag kan utfärda landskapsförordningar i angelägenheter som hör till landskapets behörighet. Genom landskapslag skall dock utfärdas bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter samt om frågor som enligt grundlagen eller självstyrelselagen i övrigt hör till området för lag.

Av 2 § jordförvärvslagen för Åland framgår att personer som inte har åländsk hembygdsrätt samt bolag, andelslag, föreningar, andra sammanslutningar, anstalter, stiftelser eller samfund får inte utan tillstånd av landskapsstyrelsen med äganderätt förvärva eller med stöd av legoavtal eller något annat avtal besitta fast egendom i landskapet. Av 12 § landskapslagen om jordförvärvsrätt och jordförvärvstillstånd framgår att fysiska personer som inte har jordförvärvsrätt med stöd av 2 kap. eller jordförvärvslagen för Åland kan, efter prövning i varje enskilt fall, beviljas jordförvärvstillstånd av landskapsregeringen. Vidare framgår att landskapsregeringen vid prövningen bör beakta bland annat sökandens anknytning till landskapet Åland och avsikt att fast bosätta sig i landskapet samt markområdets storlek, beskaffenhet och användningsändamål. Av 4 § 2 mom. 1–7 p. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd framgår grunderna för när fysiska personer ska beviljas jordförvärvstillstånd om det inte finns särskilda skäl däremot.

Landskapsregeringen konstaterar att samtliga beslut som landskapsregeringen fattar gällande ansökningar om jordförvärvstillstånd baserar sig en prövning enligt 12 § landskapslagen om jordförvärvsrätt och jordförvärvstillstånd. Vid prövningen av en ansökan om jordförvärvstillstånd kontrollerar landskapsregeringen först om någon av punkterna i 4 § 2 mom. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd är tillämpliga. Om någon av punkterna är tillämpliga och det inte finns särskilda skäl mot beviljande kan ansökan beviljas. Om ingen av punkterna enligt förordningen är tillämpliga prövar landskapsregeringen ansökan enligt 12 § landskapslagen om jordförvärvsrätt och

jordförvärvstillstånd. Landskapsregeringen avslår inte ansökningar om jordförvärvstillstånd enbart på den grunden att ingen av punkterna i 4 § 2 mom. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd är tillämpliga. Landskapsregeringen beviljar regelbundet ansökningar om jordförvärvstillstånd som inte uppfyller någon av punkterna i 4 § 2 mom. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd.

I det aktuella fallet har landskapsregeringen först prövat ändringssökandens ansökan om jordförvärvstillstånd mot 4 § 2 mom. 6 p. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd men ansett att det förelegat särskilda skäl mot beviljande av tillstånd. Eftersom ingen annan av de punkter som framgår av 4 § 2 mom. landskapsförordningen om jordförvärvstillstånd var tillämpliga i fallet prövade landskapsregeringen därefter ansökan enligt 12 § landskapslagen om jordförvärvsrätt och jordförvärvstillstånd. Landskapsregeringen ansåg inom ramen för sin prövningsrätt att det inte var ändamålsenligt att bevilja tillstånd i fallet varför ansökan avlogs. De närmare grunderna för avslaget framgår av beslutet.

Eftersom landskapsregeringen har baserat sin prövning av ärendet på lag kan det inte anses att prövningen stått i strid med vare sig 2 § 3 mom. Finlands grundlag eller 21 § självstyrelselagen.

IV. Påståendet att landskapsregeringen inte inser skillnaden mellan ägande och besittning
Ändringssökanden uppger att landskapsregeringen inte inser skillnaden mellan ägande och besittning men utvecklar inte närmare vad ändringssökanden menar. Landskapsregeringen konstaterar att det enligt 2 § jordförvärvslagen för Åland krävs jordförvärvstillstånd både för att äga och besitta fast egendom i landskapet. Det går inte att av jordförvärvslagstiftningen i övrigt utläsa att det skulle föreligga någon egentlig skillnad i tillståndsplikten beroende på om personen äger eller besitter egendomen. Det är därför oklart vad ändringssökanden syftar på.

V. Påståendet att landskapsregeringen inför diskriminerande olikabehandlingspolitik i åländskt särmaktsutövande

Ändringssökanden anser att en finländsk medborgare som efter att ha varit bosatt i landskapet och beviljats hembygdsrätt, en icke-finländsk medborgare som inte kan beviljas hembygdsrätt och en finländsk medborgare som av en eller annan anledning inte vill eller kan anhålla om hembygdsrätt måste hanteras lika inför lagen.

Av 6 § 1 mom. Finlands grundlag framgår att alla är lika inför lagen. Av 10 § självstyrelselagen framgår att om inskränkningar i rätten att med ägande- eller nyttjanderätt förvärva fast egendom och därmed jämförbar egendom i landskapet stadgas i jordförvärvslagen för Åland. Vidare framgår att inskränkningarna inte gäller den som har hembygdsrätt. Av 2 § 1 mom. jordförvärvslagen för Åland framgår att personer som inte har åländsk hembygdsrätt samt bolag, andelslag, föreningar, andra

sammanslutningar, anstalter, stiftelser eller samfund får inte utan tillstånd av landskapsstyrelsen med äganderätt förvärva eller med stöd av legoavtal eller något annat avtal besitta fast egendom i landskapet.

Eftersom en person som förvärvar eller besitter fast egendom i landskapet enligt lag ska behandlas olika beroende på om personen har hembygdsrätt eller inte kan landskapsregeringens behandling av ändringssökanden och ändringssökandens maka inte anses stå i strid med den i 6 § 1 mom. Finlands grundlag stadgade jämlikhetsprincipen.

VI. Påståendet om landskapslagens 90 dagar i särrättsmaktsutövande

Ändringssökanden konstaterar att landskapsregeringen har avgjort ärendet ca fem månader efter att ansökan inkom och ber högsta förvaltningsdomstolen att uppmärksamma och anmärka landskapsregeringen om förvaltningslagens förpliktelser, i synnerhet i ärenden där individens rätt och skyldighet är centrala.

Enligt 20 § 1 mom. förvaltningslagen för Åland skall ett ärende som har inletts hos myndigheten behandlas utan ogrundat dröjsmål och såvitt möjligt upptas för avgörande inom tre månader från den dag då ärendet inleddes. Enligt 2 mom. skall en myndighet på en parts begäran ge en uppskattning om när ett beslut kommer att fattas samt svara på förfrågningar om hur behandlingen framskrider. Av förarbetena till bestämmelsen framgår att eftersom tidsfristen om tre månader inte är absolut, möjliggörs en längre behandlingstid där tre månader inte är en tillräcklig tid. Ärendets särskilda natur och dess betydelse med tanke på en parts rättsliga ställning kan påverka den tid som behandlingen av ett ärende kräver (FR 8/2006-2007).

Landskapsregeringen konstaterar att omständigheterna i ärendet varit mycket komplicerade och att tre månader därför inte varit en tillräcklig tid för att avgöra ärendet. Landskapsregeringen har, såsom framgår av ändringssökandens besvärsskrift, på ändringssökandens begäran efter bästa förmåga uppskattat när beslutet kommer att fattas samt svarat på frågor om hur behandlingen framskrider.

Landskapsregeringen noterar att ändringssökandens redogörelse för vad som landskapsregeringen kommunicerat till ändringssökanden inte är helt korrekt. Ändringssökanden verkar ha uppfattningen att jordförvävrätsfrågor tillhörde vicelanrådets ansvarsområde vid tidpunkten då ansökan anhängiggjordes och att lantrådet velat ta del i ärendet utan att det tillhört lantrådet ansvarsområde. Av landskapsregeringens meddelande 5/2020-2021 till Ålands lagting framgår att jordförvävrätsfrågor sedan den 11.6.2021 tillhör lantrådet ansvarsområde och att vicelanrådet är förste ersättare för lantrådet i dessa frågor. Således tillhörde jordförvävrätsfrågor lantrådet ansvarsområde vid tidpunkten då ansökan anhängiggjordes och avgjordes. Då ärendet skulle tas upp till enskild föredragning

anmälde lantrådet jäv i ärendet och föredragning skedde därmed för första ersättare vicelantrådet den 3.3.2022. Det stämmer därtill inte att landskapsregeringens tjänsteman skulle ha sagt något om att tjänstemannen inte såg några problem med att godkänna tillståndet. Däremot har tjänstemannen sagt att tjänstemannarbetet varit gjort och att beslutet behöver fattas på enskild föredragning för ansvarig minister, dvs lantrådet, i enlighet med landskapslag (1971:42) om Ålands landskapsregering och landskapsregeringens delegeringsbeslut.

Vicelantråd

Harry Jansson

T.f. Jurist

Adrian Jansson